

ligheder ved det Ansvarligheds-system, som Lov-
 ven af 3die Januar 1851 har optaget efter
 belgisk Mønster, ere bleve belyste ved dybere
 gaende Prøvelse og Erfaringens Vidnesbyrd.
 har den Fortjærlighed for det, som en Tid-
 lang kunde spores, om det end aldrig trængte
 igennem udenfor en meget begrændset Kreds
 af Lovgivninger (Belgien og nogle tydske
 Stater), i høi Grad tabt sig. Da der i
 Tydskland blev Spørgsmaal om at skabe en
 Rigspresselov, var det kun med Modifikationer,
 der egentlig brød med Grundtanken (nemlig
 Forfatterens Afgang til at frigjøre sig for
 et Ansvar, han efter almindelige Regler har
 forskyldt, at Journalistmødet i Breslau (1871)
 og de første Udkast til en Rigspresselov havde
 optaget det, og senere blev det ganske opgivet.
 Paa dette System er nemlig den gjældende
 tydske Lov om Pressen af 7de Mai 1877 ikke
 bygget, saalidt som den engelske og franske
 Lovgivning. Den tydske Lov udtaler tvert-
 imod som Grundregel i § 20, at Ansaret
 bestemmes efter de bestaaende, almindelige
 Straffelove. Hvad dansk Ret angaar, kunde
 man videre anføre, at af den tidligere Sær-
 lovgivning for Pressen med Hensyn til al-
 mindelige Forbrydelser er en Hovedbestand-
 del allerede bortfalden ved den almindelige
 borgerlige Straffelov, under hvis alminde-
 lige, ikke særlig paa Udøvelse ved Pressen
 beregnede Bud de forhen efter Lov 3die Ja-
 nuar 1851 §§ 5—10 og 12 straffede Hand-
 linger nu ere henførte. Det vilde være et
 Skridt videre paa denne Vej, naar de særlige
 Ansvarsregler i Lov 3die Januar 1851 § 3, om
 end kun for et begrændset Omraade, erstat-
 tedes ved Straffelovlovgivningens almindelige
 Regler. Man vilde være kommen det Maal
 nærmere, at Presseloven kun indeholdt For-
 skrifter for det, som naturlig hører under en
 saadan særlig Lovs Omraade, nemlig Alt,
 hvad der vedkommer det saakaldte Presse-
 politi, derunder det, der i Reglen betegnes
 som formelle Presseforsøelser.

Hvor tiltalende imidlertid end denne
 Tanke kan forekomme ved første Oietkast, kan
 det dog ikke Andet end billiges, at den fore-
 løbige Lov 13de August f. V. og det fore-
 liggende Forslag ikke ere slaaede ind paa
 denne Vej. For det Første vilde det være
 høist unaturligt, naar man stred til en saa-
 dan Systemforandring, da kun at fore-
 tage den for en begrændset Art af Publika-
 tioner ved Trykken, medens det tidligere Sys-
 tem bevarede paa det øvrige Omraade.
 Men ved at gjøre det forandrede System
 anvendeligt paa alle Pressefrembringelser,
 vilde man være kommen udenfor den Grændse,
 hvor Forandringer ved foreløbig Lov kunde
 anses for saakaldte ved stedfindende Misbrug

og derfor for besøiet. Og forsaavidt der nu
 er Spørgsmaal om at ordne Ansaret ved
 regelmæssig Lov, maa det dernæst mærkes,
 at en Systemforandring som den omspurgte
 ikke vilde kunne iværksættes blot ved at
 sætte en Henvisning til de almindelige,
 strafferetlige Regler i Stedet for Lov 3. Januar
 1851 § 3. Dertil maatte slutte sig dels en
 omfattende Revision af, hvad der ovenfor er
 betegnet som Pressepolitilovgivningen, dels
 visse Forandringer ogsaa i den almindelige
 Straffelovgivning. Ellers vilde haade Retts-
 haandhævelsens Krav og Pressens Interesser
 komme til at lide ved Forandringen.

Det er tilfrækkeligt i saa Henseende at
 antyde, at Pressepolitilovgivningen staar i
 nøie Sammenhæng med Ansvarligheds-sys-
 temet. Hvad man under et System maa
 fordrø eller kan lade sig nøie med, kan være
 for meget eller for lidt under et andet Sys-
 tem. Medens Pressepolitilovgivningens
 Hovedopgave under det nugjældende System
 er det, at sikkre Rettshaandhævelsen den an-
 svarlige Person, som Loven hyder den, vil
 Opgaven under en Ordning, der gjør det
 almindelige Ansvarssystem anvendeligt paa
 Pressen, blive paa den ene Side at lette den
 da i mange Tilfælde ulige vanskelige Op-
 gave at faae fat paa den eller de Skyldige,
 og derved forebygge, at Ansaret ikke faktisk
 bliver illusorisk, og paa den anden Side at
 gjøre saadanne Væmpelser mulige i Konsekvent-
 ferne af de almindelige Ansvarsreglers Over-
 sørelse, f. Ex. med Hensyn til Forøvelse,
 uden hvilke særlig den periodiske Presses
 Stilling let kunde blive vanskelig, og som
 ogsaa Hensynet til mange Pressefrembringel-
 sers hurtig forsvindende Karakter gjør na-
 turlige.

Hvad dernæst den almindelige Straffe-
 lovgivning angaar, vilde den Regel, at For-
 sæt kræves til de ved Pressen begaaede al-
 mindelige Forbrydelser, meget ofte føre til
 Straffrihed for alle Andre, der medvirke ved
 Publikationen, end Forfatteren. For ikke at
 gjøre deres Ansvar illusorisk, vilde der der-
 for være Opfordring til at fastsætte en selv-
 sølgelig ringere Straf for dem, naar de vel
 have manglet Kjendskab til Publikationens
 straffbare Karakter, men have tilfidsat den
 Afgtaagivenhed, deres Rolle ved Publika-
 tionen naturlig paalægger dem, ved at hjælpe
 til Offentliggjørelsen af en efter sit Indhold
 strafbar Pressefrembringelse, hvis Karakter
 som saadan de burde have kjendt. En i
 denne Retning gaaende Regel om Straf
 for Uagtomsbed er optagen i den tydske Rigs-
 presselov og erkjendes under de langvarige
 Forhandlinger at være en uundværlig Be-
 tingelse for at kunne bygge Ansaret for